

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Pitumpu't Pito

Pagbubunyag ng Propetikong Paralelismo: Ang Laodiceang Adventismo noong 1863 at ang Tipolohiyang Biblikal

Jeff Pippenger
2024-02-10

Ang paghihimagsik ng Adbentismong Laodiceano noong 1863 ay naitipo ng sumpang ipinahayag laban sa muling pagtatayo ng Jerico.

At pinanumpa ni Josue sila nang panahong yaon, na sinasabi, Sumpain sa harap ng Panginoon ang lalaking babangon at magtatayo ng lungsod na ito, ang Jerico: sa kaniyang panganay ilalagay niya ang saligan nito, at sa kaniyang bunso itatayo niya ang mga pintuang-bayan nito. Josue 6:26.

Ang paghihimagsik ng Laodiceang Adbentismo noong 1863 ay itinatipika ng pagtatakwil ng mga tagapagtayo sa batong panulok.

Sinabi ni Jesus sa kanila, Hindi ba ninyo kailanman nabasa sa mga Kasulatan, Ang batong itinakil ng mga tagapagtayo, iyon din ang naging pangunahing batong panulok; ito ang gawa ng Panginoon, at kagila-gilalas ito sa ating mga mata? Kaya't sinasabi ko sa inyo, aalisin sa inyo ang kaharian ng Diyos, at ibibigay sa isang bansang nagbubunga ng mga bunga nito. Mateo 21:42, 43.

Ang gintong guya ni Aaron ay naging tipo ng paghihimagsik ng Laodicean na Adbentismo noong 1863.

Sapagkat sinabi nila sa akin, Gawan mo kami ng mga diyos na mangunguna sa amin: sapagkat tungkol sa Moises na ito, ang lalaking nag-ahon sa atin mula sa lupain ng Egipto, hindi namin nalalaman kung ano na ang nangyari sa kanya. At sinabi ko sa kanila, Sinumang mayroong ginto, alisin niya iyon. Kaya ibinigay nila iyon sa akin; pagkatapos ay inihagis ko iyon sa apoy, at lumabas ang guya na ito. At nang makita ni Moises na ang bayan ay hubad; (sapagkat hinubaran sila ni Aaron, sa ikahihiya nila sa gitna ng kanilang mga kaaway). Exodo 32:23-25.

Ang paghihimagsik ng Adbentismong Laodiceano noong 1863 ay isinagisag ng dalawang guyang ginto ni Jeroboam.

Kung ang bayang ito ay umahon upang maghandog ng mga hain sa bahay ng Panginoon sa Jerusalem, kung magkagayo'y ang puso ng bayang ito ay babalik muli sa kanilang panginoon, kay Rehoboam na hari ng Juda; at ako'y papatayin nila, at muli silang manunumbalik kay Rehoboam na hari ng Juda. Kaya't ang hari ay sumangguni, at gumawa ng dalawang guyang ginto; at sinabi niya sa kanila, Mabigat sa inyo ang umahon sa Jerusalem: narito ang iyong mga diyos, O Israel, na naglabas sa iyo mula sa lupain ng Egipto. At inilagay niya ang isa sa Bethel, at ang isa nama'y inilagay niya sa Dan. 1 Mga Hari 12:27-29.

Ang paghihimagsik ng Laodisyanong Adventismo noong 1863 ay tinipuhan ng propetang mula sa Juda na namatay sa pagitan ng asno at ng leon.

At nangyari, pagkatapos na siya'y kumain ng tinapay at uminom, ay siniyahan niya ang asno para sa kaniya, sa makatuwid baga, yaong para sa propeta na kaniyang ibinalik. At nang siya'y yumaon, sinalubong siya sa daan ng isang leon, at pinatay siya: at ang kaniyang bangkay ay nakahandusay sa daan, at ang asno ay nakatayo sa tabi niyon; gayundin ang leon ay nakatayo sa tabi ng bangkay. 1 Mga Hari 13:23, 24.

Ang paghihimagsik ng Adbentismong Laodiceano noong 1863 ay inilarawan sa pamamagitan ng tipo ng ikasampung pagsubok ng sinaunang Israel, na siyang nagpasimula ng kanilang paglalagalag sa ilang.

Ngunit, Buhay Ako, ang buong lupa ay mapupuno ng kaluwalhatian ng Panginoon. Sapagkat ang lahat ng mga lalaking nakakita ng aking kaluwalhatian at ng aking mga himalang ginawa ko sa Egipto at sa ilang, at sampung ulit na nila Akong sinubok at hindi nakinig sa aking tinig, tunay na hindi nila makikita ang lupaing isinumpa ko sa kanilang mga ama; ni isa man sa mga nagpukaw ng aking poot ay makakakita noon: Ngunit ang aking lingkod na si Caleb, sapagkat may ibang diwa sa kanya at lubos niya Akong sinunod, siya'y aking dadalhin sa lupaing pinuntahan niya; at aariin iyon ng kanyang binhi. Mga Bilang 14:21-23.

Itinuro ni Apostol Pablo:

Ngayon, ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa; at nasusulat ang mga ito sa ating ikapaalaala, sapagkat sa atin dumating ang mga wakas ng sanlibutan. 1 Corinto 10:11.

Sa pagbibigay ng puna hinggil sa prinsipyong propetiko na iyon, sinabi ni Kapatid na White:

“Bawat isa sa mga sinaunang propeta ay nagsalita nang higit na ukol sa ating panahon kaysa sa kanilang sariling panahon, kaya ang kanilang pagpopropesiya ay may bisa para sa atin. ‘Now all these things happened unto them for ensamples: and they are written for our admonition, upon whom the ends of the world are come.’ 1 Corinthians 10:11. ‘Not unto themselves, but unto us they did minister the things, which are now reported unto you by them that have preached the gospel unto you with the Holy Ghost sent down from heaven; which things the angels desire to look into.’ 1 Peter 1:12....”

Naipon at pinagbuklod ng Biblia ang mga kayamanan nito para sa huling salinlahing ito. Ang lahat ng dakilang pangyayari at mga mapitagang gawa sa kasaysayan ng Lumang Tipan ay nauulit na noon pa, at patuloy na nauulit, sa iglesia sa mga huling araw na ito. Selected Messages, aklat 3, 338, 339.

Ang mensahe ng huling ulan, ayon kay Isaias, ay isang mensahe, sapagkat tinutukoy niyang tatanggi ang masasama na pakinggan ito, at inilalarawan niya ang nasabing mensahe bilang “tuntunin sa tuntunin.”

Sino ang kaniyang tuturuan ng kaalaman? at sino ang kaniyang pauunawain ng aral? yaong mga inawat na sa gatas, at inalis na sa dibdib. Sapagkat utos ay dapat mapasapatong sa utos,

utos sa ibabaw ng utos; guhit sa ibabaw ng guhit, guhit sa ibabaw ng guhit; dito'y kaunti, at doo'y kaunti: Sapagkat sa pamamagitan ng mga labing may pagkautal at ng ibang wika ay magsasalita siya sa bayang ito. Na kaniyang pinagsabihan, Ito ang kapahingahan na sa pamamagitan niyaon ay mapapagpahinga ninyo ang pagod; at ito ang kaginhawahan: gayon ma'y ayaw nilang makinig. Nguni't ang salita ng Panginoon ay naging sa kanila'y utos sa ibabaw ng utos, utos sa ibabaw ng utos; guhit sa ibabaw ng guhit, guhit sa ibabaw ng guhit; dito'y kaunti, at doo'y kaunti; upang sila'y magsiyaon, at mabuwal nang patalikod, at mabali, at masilo, at mahuli. Isaias 28:9–13.

Sa anim na linyang katatapos lamang nating tukuyin—at may iba pa, siyempre, na hindi natin binanggit—ang isa ay binibigyang-diin ang 1863, bilang wakas ng isang sunod-sunod na pagsubok na humantong sa paglalagalag sa ilang. Dalawa ang nagbibigay-diin na ang dating bayang nasa tipan ay nilampasan at pinalitan ng isang bagong bayang hinirang. Isa ang tumutukoy sa isang sumpa sa muling pagtatayo ng isang bagay na nilayon na iwanang wasak at pinabayaan sa ilalim ng sumpa ng Diyos, gaya ng kalagayan nito; at isa pa ang tumutukoy sa isang sumpa sa pagbabalik sa pook na ipinagbawal na puntahan. Dalawa ang nagbibigay ng mga halimbawa ng mga huwad ng dalawang tapyas ng Sampung Utos, na kumakatawan sa dalawang tapyas ni Habakuk.

Ang mga gintong guya nina Aaron at Jeroboam ay sumasagisag sa isang huwad na larawan ng paninibugho, na siyang kumatawan sa huwad na tsart ng 1863. Kapag pinagsama, ang dalawang saksi, sina Aaron at Jeroboam, ay nagtuturo na ang dalawang tapyas ni Habakuk ay kumakatawan sa isang tapyas, sa gayunding paraan na ang dalawang tapyas ng Sampung Utos ay kumakatawan sa iisang kautusan ng Diyos. Magkakasama, nagiging iisang sagisag sila—isang sagisag na binubuo ng dalawa kapag pinag-isa. Umiiral sa dalawang tapyas ni Habakuk ang gayunding propetikong dinamika ng dalawang tapyas ng kautusan ng Diyos, at sama-sama, tinutugunan ng mga huwad na ginawa nina Aaron at Jeroboam ang nasabing propetikong fenomeno.

Ang unang henerasyon ng Adventismo ay kinakatawan ng larawan ng paninibugho sa ika-walong kabanata ng Ezekiel. Ang pangitaing nagsisimula sa ikalimang araw ng ikaanim na buwan, sa ikaanim na taon, sa ika-walong kabanata ng Ezekiel, ay nagpapatuloy hanggang sa ikasiyam na kabanata, kung saan kinakatawan ang pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Sa pagtalakay niya sa paglalarawan ng pagtatatak sa ikasiyam na kabanata, isinasama ni Sister White ang katangiang tumutukoy sa karakter ng Diyos na nagsasaad na sa ikatlo at ikaapat na salinlahi hinahatulan ng Diyos ang mga masuwayin. Kaya't ipinapaloob niya ang katotohanang tuwirang kaugnay sa ikalawang utos, na siyang utos na nagbabawal sa pagsamba sa mga diyus-diyosan, gaya ng mga gintong guya nina Aaron at Jeroboam.

"At tinawag niya ang lalaking nararamtan ng lino, na may tintero ng manunulat sa kaniyang tagiliran; at sinabi ng Panginoon sa kaniya, Lumakad ka sa gitna ng lunsod, sa gitna ng Jerusalem, at maglagay ka ng tanda sa mga noo ng mga lalaking dumaraing at tumatangis dahil sa lahat ng mga karumal-dumal na gawa na ginagawa sa gitna niyaon. At sa mga iba ay sinabi niya sa aking pandinig, Sumunod kayo sa kaniya sa lunsod, at pumatay: huwag magpatawad ang inyong mata, ni kayo'y mahabag: patayin ninyo nang lubusan ang matatanda at ang mga kabataan, maging ang mga dalaga, ang maliliit na bata, at ang mga babae: ngunit huwag

kayong lumapit sa sinumang tao na may tanda; at pasimulan ninyo sa Aking santuwaryo. Nang magkagayo'y sinimulan nila sa matatandang lalaki na nasa harap ng bahay."

Malapit nang lisanin ni Jesus ang luklukan ng awa ng makalangit na santuwaryo upang isuot ang mga kasuotan ng paghihiganti at ibuhos ang Kanyang poot sa pamamagitan ng mga paghatol laban sa mga hindi tumugon sa liwanag na ibinigay sa kanila ng Diyos. "Sapagkat ang hatol laban sa masamang gawa ay hindi kaagad isinasakatuparan, kaya't ang puso ng mga anak ng tao ay lubos na nakapirmi sa paggawa ng kasamaan." Sa halip na lumambot dahil sa pagtitiis at mahabang pagpapahinuhod na ipinamalas ng Panginoon sa kanila, yaong mga hindi natatakot sa Diyos at hindi umiibig sa katotohanan ay lalo pang pinatitibay ang kanilang mga puso sa kanilang masamang landas. Subalit may hangganan maging ang pagpapahinuhod ng Diyos, at marami ang lumalampas sa mga hangganang ito. Nilampasan na nila ang mga hangganan ng biyaya, kaya't kailangan nang makialam ang Diyos at ipagtanggol ang Kanyang sariling karangalan.

Tungkol sa mga Amorreo ay sinabi ng Panginoon: "Sa ikaapat na salinlahi ay paririto silang muli; sapagkat hindi pa ganap ang kasamaan ng mga Amorreo." Bagaman ang bansang ito ay kapansin-pansin dahil sa idolatriya at katiwalian, hindi pa nito napupuno ang saro ng kaniyang kasamaan, at hindi pa magbibigay ang Diyos ng utos para sa lubos na paglipol nito. Ang bayan ay makakakita ng kapangyarihan ng Diyos na mahahayag sa isang kapansin-pansing paraan, upang sila'y maiwang walang mairadahan. Ang mahabaging Manlalalang ay handang pagtiisan ang kanilang kasamaan hanggang sa ikaapat na salinlahi. Pagkatapos, kung walang makitang pagbabago tungo sa ikabubuti, ang Kaniyang mga hatol ay babagsak sa kanila.

Sa di-nagkakamaling katumpakan, ang Walang-hanggang Isa ay patuloy na nagpapanatili ng talaan ukol sa lahat ng mga bansa. Habang ang Kanyang awa ay iniaalok kalakip ng mga panawagan sa pagsisisi, mananatiling bukas ang talaang ito; ngunit kapag ang mga bilang ay umabot sa hangganang itinakda ng Diyos, nagsisimula ang pagpapatupad ng Kanyang poot. Isinasara ang talaan. Nagtatapos ang banal na pagpapahinuhod. Wala nang pagsusumamo para sa awa alang-alang sa kanila.

Habang tumatanaw ang propeta sa pagdaan ng mga kapanahunan, ang panahong ito ay iniharap sa kaniyang pangitain. Ang mga bansa ng panahong ito ay tumanggap ng mga kahabagang walang kaparis. Ang pinakamainam sa mga pagpapala ng langit ay naipagkaloob sa kanila, ngunit ang lumalabis na kapalaluan, kasakiman, pagsamba sa diyus-diyusan, paghamak sa Diyos, at hamak na kawalan ng pasasalamat ay nakasulat laban sa kanila. Mabilis na nilang isinasara ang kanilang talaan sa Diyos.

Ngunit ang bagay na nagpapanginig sa akin ay ang katotohanang yaong mga nagkaroon ng pinakadakilang liwanag at mga pribilehiyo ay nabahiran ng namamayaning kasamaan. Naimpluwensiyahan ng mga di-matuwid sa paligid nila, marami, maging sa mga umaangkin sa katotohanan, ay nanlamig at napapaanod ng malakas na agos ng kasamaan. Ang laganap na paghamak na iniuukol sa tunay na pagkamaka-Diyos at kabanalan ay nagbubunsod sa mga hindi malapit ang ugnayan sa Diyos na mawalan ng paggalang sa Kanyang kautusan. Kung sinusunod nila ang liwanag at tinatalima ang katotohanan mula sa puso, ang banal na kautusang ito ay lalo sanang magiging mahalaga sa kanila kapag ito'y gayong hinahamak at

isinasantabi. Habang lalong nalalantad ang kawalang-galang sa kautusan ng Diyos, ang hanggahang naghihiwalay sa mga tagatupad nito at sa sanlibutan ay nagiging lalo pang malinaw. Ang pag-ibig sa mga banal na utos ay lumalago sa isang uri ayon sa pagtaas ng paghamak sa mga ito sa kabilang uri.

Ang krisis ay mabilis na lumalapit. Ang mabilis na paglobo ng mga bilang ay nagpapakita na ang panahon para sa pagdalaw ng Diyos ay halos dumating na. Bagaman ayaw Niyang magparusa, gayon ma'y magpaparusa Siya, at iyon ay agad. Ang mga lumalakad sa liwanag ay makakakita ng mga tanda ng nalalapit na panganib; ngunit hindi sila dapat umupo sa tahimik, walang-kabahalaang paghihintay sa pagkawasak, na inaaliw ang kanilang sarili sa paniniwalang kukupkupin ng Diyos ang Kaniyang bayan sa araw ng pagdalaw. Hindi, malayo ito sa katotohanan. Dapat nilang maunawaan na tungkulin nila ang masikhay na magpagal upang iligtas ang iba, na tumitingin sa Diyos nang may matibay na pananampalataya para sa tulong. "Malaki ang nagagawa ng masikhay na panalangin ng isang taong matuwid."

Ang lebadura ng kabanalan ay hindi pa lubusang nawalan ng kapangyarihan. Sa panahong pinakamalaki ang panganib at pinakamatindi ang panlulumo ng iglesia, ang munting pangkat na nakatayo sa liwanag ay magbubuntong-hininga at tatangis dahil sa mga kasuklam-suklam na gawa na nagaganap sa lupain. Ngunit lalong higit na aakyat ang kanilang mga panalangin alang-alang sa iglesia, sapagkat ang mga kasapi nito ay gumagawa ayon sa pamamaraan ng sanlibutan.

Ang mga taimtim na panalangin ng kakaunting tapat na ito ay hindi magiging walang kabuluhan. Kapag ang Panginoon ay darating bilang Tagapaghiganti, darating din Siya bilang Tagapagtanggol ng lahat ng nagpanatili ng pananampalataya sa kadalisan nito at nanatiling hindi nadungisan ng sanlibutan. Sa panahong yaon ipinangako ng Diyos na ipaghiganti ang Kanyang sariling mga hinirang na dumaraing sa Kanya araw at gabi, bagaman Siya'y matagal na nagtitiyaga alang-alang sa kanila.

"Ang utos ay: 'Magdaan ka sa gitna ng lungsod, sa gitna ng Jerusalem, at lagyan mo ng tanda ang mga noo ng mga lalaking nagbubuntong-hininga at tumatangis dahil sa lahat ng mga karumal-dumal na gawa na ginagawa sa gitna niyon.' Ang mga nagbubuntong-hininga at tumatangis na ito ay matagal nang ipinapahayag ang mga salita ng buhay; sila'y sumaway, nagpayo, at nakiusap. May ilan na dating humahamak sa pangalan ng Diyos ang nagsisi at nagpakumbaba ng kanilang mga puso sa harap Niya. Ngunit ang kaluwalhatian ng Panginoon ay lumisan na sa Israel; bagaman marami ang nagpatuloy pa rin sa mga anyo ng relihiyon, ang Kanyang kapangyarihan at presensiya ay wala." Testimonies, tomo 5, 207-210.

Upang wastong mabukod-bukod ang pangitain hinggil sa paglalagay ng tatak ayon sa pagkakalahad ni Ezekiel, mahalagang maunawaan ang apat na salinlahi ng Adbentismo. Sinimulan ni Sister White ang siping aming pinili sa pamamagitan ng tuwirang pagtukoy sa ika-siyam na kabanata ng aklat ni Ezekiel, at ang bahaging aming pinili ay nagwawakas din sa isang tuwirang pagtukoy sa ika-siyam na kabanata ng aklat ni Ezekiel. Sa siping iyon sinabi niya tungkol kay Ezekiel, "Ang propeta, na tumatanaw sa mga darating na kapanahunan, ay iniharap sa kanyang pangitain ang panahong ito." Nakita ni Ezekiel ang mga pangyayaring nagaganap sa panahon ng paglalagay ng tatak sa isandaang apatnapu't apat na libo.

Sa nakaraang artikulo, sa pamamagitan ng tatlong tiyak na sipi mula sa Espiritu ng Propesiya, aming ipinakita na ang “mga manginginom ng alak sa Efraim” ni Isaias—na sa siping ito ay kinilala bilang “mga matanda,” at na sa kapwa sipi ay kumakatawan sa pamunuan ng Jerusalem (Adbentismo)—ay hindi nakikita na magkakaroon ng makapangyarihang pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos gaya noong mga nakaraang taon. Sa siping ito, ang mismong pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos na tumatanggi silang makita ay magaganap bilang bahagi ng banal na paghatol na ipinapataw sa kanila, sapagkat nakasaad na, “ang bayan ay dapat masaksihan ang banal na kapangyarihang nahahayag sa isang kapuna-punang paraan, upang sila’y maiwang walang maidadahilan.”

Ang Adventismong Laodiceano ay tumatangging makita ang pagpapamalas ng huling ulan na nagsimulang pumatak noong Setyembre 11, 2001, ngunit makikita nila ang kasukdulan ng pag-ulan na iyon kapag muling ipahahayag sa mga huling araw ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang nasabing mensahe ay ang Islam ng ikatlong Aba. Hindi ba’t nasaksihan ng pamunuan ng sinaunang Israel—na kapapako pa lamang nila sa krus ang kanilang Mesiyas—ang pagbubuhos ng Espiritu Santo sa Pentekostes?

Ang sipi ay tumutukoy sa Iglesia, na ayon sa konteksto ay kinakatawan ni Ezekiel bilang Jerusalem; at ang mga kasapi sa loob ng Iglesia (Jerusalem) ay inihaharap na taliwas sa isang “munting pulutong,” na kinikilala rin bilang mga “lumalakad sa liwanag,” at sila ang “iilang tapat.” Itinuturo ng Bibliya na “marami” ang tinawag, ngunit “kaunti” ang hinirang. Ang paksa ng sipi ay sumasaklaw sa poot ng Diyos na ipinapataw sa Kanyang bayan. Ipinataw ng bayan ang kanilang hatol sa kanilang sarili, ngunit tiyak na binibigyang-diin ng Diyos na ang Kanyang mga anghel ang nagsasakatuparan ng gawaing paglipol. Hindi kailanman nagsisinungaling ang Diyos, at Kanyang ipinangako na Siya ang dumadalaw sa kasamaan ng mga tao hanggang sa ikatlo at ikaapat na salinlahi. Ang ipagpalagay na ang pagsasakatuparan ng hatol ay sa sinumang iba bukod sa Diyos ay pagtatatwa sa Kanyang likas, at nagpapahiwatig na Siya ay sinungaling.

Tinukoy ng sipi na kapag nagsimulang dumaan sa Jerusalem ang mga anghel na mamumukxa na binanggit ni Ezekiel, saka magsisimula ang “gawain ng Kaniyang poot.” Nagsisimula ang poot ng Diyos sa Jerusalem, na siyang Kaniyang iglesia, na siyang Adventismong Laodiceano.

Sapagkat dumating na ang panahon na ang paghatol ay dapat magsimula sa sambahayan ng Diyos; at kung sa atin ito unang magsimula, ano ang magiging wakas ng mga hindi tumatalima sa ebanghelyo ng Diyos? 1 Pedro 4:17.

Ang poot ng Diyos ay isinasakatuparan ng mga anghel ng Diyos, at kapag nagsimula ang kanilang gawain, sila’y inuutusang “sugpuin ninyo ang lahat,” at “huwag magpakita ng awa ang inyong mata, ni mahabag man kayo: patayin nang lubos ang matatanda at ang mga kabataan, maging ang mga dalaga, at ang maliliit na mga bata, at ang mga babae: ngunit huwag kayong lumapit sa sinumang tao na may tanda; at pasimulan ninyo sa Aking santuwaryo.” Ang poot ng Diyos ay isinasagawa ng mga banal na anghel, at ang puntong nais naming itukoy dito ay na ang pagsisimula ng ministeryo ng poot ng Diyos ay nagaganap sa ikaapat na salinlahi.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

At mangyayari, sa araw ng hain ng Panginoon, na aking parurusahan ang mga prinsipe, at ang mga anak ng hari, at ang lahat ng nagsusuot ng banyagang kasuotan. Sa araw ring yaon ay aking parurusahan ang lahat ng lumulukso sa pasimano ng pintuan, na pumupuno sa mga bahay ng kanilang mga panginoon ng karahasan at pandaraya. At mangyayari sa araw na yaon, wika ng Panginoon, na magkakaroon ng ingay ng hiyawan mula sa Pintuang-bayan ng Isda, at ng hagulgol mula sa Ikalawang Bahagi, at ng malakas na dagundong mula sa mga burol. Humagulgol kayo, kayong mga naninirahan sa Maktesh, sapagkat nalipol ang lahat ng mga mangangalakal; lahat ng nagdadala ng pilak ay naubos. At mangyayari sa panahong yaon, na sasaliksikin ko ang Jerusalem sa pamamagitan ng mga ilawan, at parurusahan ang mga lalaking nananatiling panatag sa kanilang mga latak, na nagsasabi sa kanilang puso, Ang Panginoon ay hindi gagawa ng mabuti, ni gagawa man ng masama. Zefanias 1:8-12.